

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Julius hó 1.

13. szám.

A fundamentom megvizsgálása. *Mt 7, 24.*

Hatalmas hegyi beszédének végén Jézus két keleti építőmesterről mondott példabeszédet, a kik mindegyike egy-egy házat épített.

Az egyik bölcs volt és mesterségét alaposan értette. Mielőtt hozzá fogott volna az építkezéshez előbb sok fáradsággal, alapos kiszámítással mélyen a földbe ásott míg szikla talajra talált. A másik ellenben balgagatagul így gondolkozott: Minek kinlódjam a fundamentommal oly soká mint szomszédodom? Nem szükséges a dolgot oly szigoruan venni, sokkal könnyebben lehet célhoz érni. Hamarosan talált egy sima, fővenyes helyet mely tetszését megnyerte és amelyen az építkezést aztán gyorsan be is fejezte. Ha láthattuk volna a két házat és egymással összehasonlítottuk volna, alig találtunk volna különbséget, az egyik ép oly csinos, lakható, alkalmas lehetett mint a másik. Sőt valószínű, hogy a homokra épített ház nagyobb, izléseesebb, művészi kivitelben szebb volt, miután építőmestere a láthatatlan fundamentummal semmi időt sem vesztegetett s így minden eszközét, tudását, erejét a külső csinra helyezte. És valószínű, hogy a bolond férfi még jóízűeket kacaghatott is kollegája terhes, hosszú fáradozásán.

Egy ideig aztán egyforma nyugalommal állott a két ház, de mikor öszre fordult az idő, a próba elérkezett. Az eső záporként hullott és a talajt teljesen feláztatta, árvíz keletkezett, mely a homokot, fővenyet elmosta, vihar támadt, mely minden gyökeret, alapzatot hatalmasan próbára tett. Most az esztelen férfit, ki eddig magát okosabbnak tartotta, a félelem fogta el és sápadtan tette fel magához a kérdést: Nemde jobb lett volna ha más alapra építettem volna? De ez az okoskodás most már késő volt, mert a ház már inog, a gerendák recsegnek-ropognak, a falak sülyedni kezdenek és a büszke épület összeomlik. Borzasztó lehet, ha valaki élete művét látja így rombadőlni és annak romjai maga alá temetik.

Egész másként volt ez a bölcsnél. Ő

már az építkezésnél is a jövőre és az idő viharjaira gondolt. És az ő háza kőszikla alapon állt! Eshetett a zápor, jöhetett az árvíz, a viharok, szelek tombolhattak körülötte, de neki nem volt oka a félelemre, a rettegésre. Az ő háza szilárdan, könnyedén kiállotta a próbát és alaposága jutalmazást nyert.

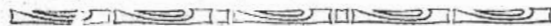
Az élet viharában a mi hitünkéről is nyilvánvalóvá lesz, vajjon jó és helyes alapon állunk-e. Szavai után egy embert sem lehet megítélni, mert amit esetleg a biblia és isteni dolgok felől beszél és amint szerencséjének, jólétének közepette viselkedik, az még nem irányadó. Igen sokan jámbornak tartják magukat, névszerint tagjai is valamely egyháznak, keresztelve és konfirmálva vannak, istenitiszteletre járnak vagy misét hallgatnak, sőt kenetteljesen imádkoznak is. Ez egy kényelmes kereszténység, amely semmi önmegtágadást, megerőltetést vagy küzdelmet nem kíván, de mindjárt halomra dől mihelyt a szenvedések körül veszik. Az üzleti életben egy vesztesség, a hivatásban egy csalódás vagy a testi szervezetben egy olyan betegség, mely ellen nincs orvosság, hitében azonnal megingatja, lelki nyugalmát és egyensúlyát elrabolja. Sok ilyen ingatag, fővenyre épített hitéletet söpört el a mostani borzalmas világháború is és annak nélkülözései sok gyenge épületet összedöntött.

Pedig ennek az életnek a viharja csak gyenge előjátéka azon nagy eseménynek, melynek egykor elébe megyünk. A végítélet rettenetessége, melyre Jézus itt reá mutatott, mindannyiunk részére elkerülhetetlen. Elvégeztetett dolog, hogy egyszer meg kell jelenünk az Úr ítélőszéke előtt. És Ő fog bennünket megvizsgálni, akinek szeme olyan mint a láng és aki tekintetével a sziveket és veséket által járja, nem a külső látszat szerint ítél pedig, hanem a belső valóságot nézi és a szív elrejtett titkait veszi zsinormértékül. Micsoda meglepetések lesznek azon a napon! Hány büszke épület fog összedőlni, melyet csak a külső ajtatosság, a szigorú egyháziasság, valamely beképzelt erény és a látszatért tett jócselekedetek tartottak fenn. Sokan fognak jönni és mondják: Uram, Uram nemde a te nevedben tanított-

tunk és nemde a te nevedben üztük ki az ördögöket és a halottakat a te nevedben támasztottuk fel. És az ítélet majd hangzani fog: Nem tudom honnét valók vagytok. Távozzatok el tőlem hamisság cselekvői! Ez egy borzalmas katasztrófa lesz, melyet elképzelni sem tudunk és amely ellen nincs appelláció! Pedig ezen emberek itt a földön Jézus tanítványainak tartották magukat és az Ő nevében csodatetteket is vittek véghez, ami pedig hit nélkül lehetetlen, de Vele élő közösségben nem állottak, kereszténységük csak szemre való volt, de az erő, a lényeg, a belső, a tartalom hiányzott belőlük, lelki házuk pedig homokra volt építve! Önmagukat ámitották és másokat külsőjükkel félrevezettek.

Mily szükséges, hogy hitünket és jámborságunkat alaposan megvizsgáljuk. Az Üdvözítő szavainak pusztán hallgatása és tudása, még nem használ semmit. „Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket és azokat megtartja, hasonlítom azt a bölcs emberhez, ki az ő házát építette a kősziklán.” „Legyetek pedig valóba megtartói az igének és ne legyetek csak hallgatói, hogy meg ne csaljátok magatokat.” Így int bennünket Jakab apostol is. (Jakab lev. I rész 22 vers.)

M.

A pénz ördöge. *Itim. 6, 10.*

Sáros megye egyik kis városában halottan elbeszélni e borzalmas történetet:

A tekintélyes vagyonáról híres, uzsora kamatokat szedő, sok szegény ember butorát elérverező, kegyetlen szívű, fősvény természetű öreg anyóka haldoklik. A szoba a hol rettenetes halál tusáját vívja, mert minden áron élni akar tovább, félhomályba borult. A nagyszámú rokonság dacára, ágya körül nincs résztvevő arc és senkinek sem könnyes a szeme, ellenkezőleg lesik, várják a pillanatot mikor utolsót sóhajt, hogy aztán azonnal hozzálássanak a hatalmas vagyon feldarabolásához. Erzi, tudja ezt a haldokló is és most ahelyett, hogy utálattal fordulna el földi kincseitől és megbánná eddigi gonosz, pokoli cselekedeteit, melyben soha a legparányibb szeretet sem volt fellelhető, szívé még most is a földi dolgok érdeklik és görcsösen szorítja ujjai között a wertheim szekrény kulcsát. Homlokán a veritek gyöngyözik, szemei már üvegesednek, de azért még mindig vágyva tekint a kincses szekrény felé.

Rokonai hasztalan kérik, hogy csináljon végrendeletet és adja által a pénzeszekrény kulcsát, ő hallani sem akar ilyes-

miről, fogatlan ajkát dühösen összhúzza, aszott karjaival fenyegetően hadonázik, homályos szemeivel farkas szemet néz velük és aztán még szenvedélyesebben szorítja hörgő keblére a kulcsot.

Most lelkész érkezik, a kit bár senki sem hívott, mégis eljött, hogy szentauja legyen a város legrettenetesebb szívű asszonya halálának. Ő is a lelkére próbál beszélni és a közelgő örökéletre hívja fel figyelmét. Kéri, hogy legalább most engedjen szívében helyet az irgalomnak és emelje fel tekintetét arra, ki értünk szegénynyé lett.

De hasztalan a lelkész minden fáradozása, a kemény szív, még keményebbé lesz és a fősvénység még jobban hatalmába keríti lelkét. Az ördög utoljára is jó erősen a karmai között tartja, s utolsó gondolata, szava is az, hogy hangosan a kamatokat számlálja.

Már nem él. A halál kiült arcára és a vonásai irtózatosan eloszulnak, esontos ujjai pedig iszonyu erővel szorítják a kulcsot. Szinte lehetetlenség kivenni onnét, de azért egy erős férfi mégis brutálisan kiragadja onnan. Ő a ki soha nem gyakorolt kegyelmet, neki sem kegyelmeznek és miután a kulcsot erőszakosan már elvették tőle, senki sem törődik többé vele. És ha nem volna temetkezési vállalat, melynek a halott eltakarítás a feladata, nem akadna emberi kéz, mely reá tenné kezét. Borzalommal gondolnak vissza reá.

Szegény gazdag, hát nem lett volna okosabb szeretetben, szeretetnek élni. Hány árva gyermekről gondoskodhatott volna, hány szomorú, nyomorgó özvegynek törölhette volna le könnyeit és mennyi sok jót tehetett volna. És akkor lett volna részvét, lett volna szánalom irányába és halála csendes, békés, dicsőséges lehetett volna. . . .

Milyen más egy igaznak boldog halála!
Cs.

Csak még egyszer . . .

(Eredeti kútforrás alapján szabadon feldolgozta: Cs.)

III.

Adélnak Párisban is nagy sikerei voltak és gyorsan haladott pályáján előre. De nem csak a sikerei voltak nagyok, a lejtőn is végzetesen indult lefelé és hamar elvesztette lábai alól a talajt. Abban a zagyva, kétes társaságban, melybe került már nem emlékezett vissza az otthonra, és az édes anyának tett ígéret sem jutott eszébe. A léha élet az ő szívet is annyira megmetyeltyezte, hogy nem érzett semmi vágyat visszatérni

és anyjával találkozni. A rosz cimborák teljesen hatalmukba kerítették és kiölték belőle minden nemesebb törekvést, tisztább vágyat. Már csak az elmulandó gyönyöröknek, az öltözködésnek és a dicsőség kergetésének élt.

A szintársulat, amelynek ekkor Adél tagja volt, most Amerikába, Clevelandba kapott meghívást. Sok reménnyel és nagyratörő tervekkel ült hajóra a leány és az újvilágban még szédítőbb sikereket remélt aratni. A hosszú tengeri utazás zavartalanul telt el és a hajó szerencsésen befutott a newyorki kikötőbe. És itt a leány legnagyobb ámulatára, a kiszállás alkalmával amerikai hölgyek a hajóutasok mindegyikének kezébe egy ujszövegségi szentírást nyomtak. Adél is kapott egy kis bibliát és ekkor mintha hirtelen forraság ömlött volna a testén át. Eszébe jutott sok minden és az otthon kedves emlékei visszatértek lelki szeméi elé. De aztán mikor kocsiba ültek, hogy a vonathoz induljanak és tovább utazzanak, már ismét a könnyelműség kerekedett benne felül és csak az érvényesülési vágy foglalta le minden akaratát.

A clevelandi auditoriumban, a hová 10000 ember fért be, gyönyörtüen esendülő hangjával, fiatalságával valósággal magával ragadta a közönséget és különösen az ottani magyarság között, mely ebben a városban tizezrével lakik, ért el nagy sikert. Az újságok nem győzték eléggé dicsérni és fényes jövőt ígértek neki. De azon a napon, mikor a chicágói színházról ajánlat érkezett, hogy Adél ott is vendégszerepeljen, a leányon hirtelen betegség vett erőt s hamadnapra már fekete himlőben, láztól kicserepesedett ajakkal feküdt a járvány kórházban, a hová a mentők beszállították.

Az orvosok számalommal állották körül a gyönyörű leány betegágyát és nem sok reményt helyeztek életben maradásához. Azonban a leány nem halt meg a súlyos betegségben, ellenkezőleg hamar felgyógyult belőle, de az arca himlőhelyes maradt és hangszálai megvastagodtak. Örökre elvesztette azon szépséget, mely részére a diadalt jelentette, hangjával sem jelenhetett meg többé a villanyfényben uszó deszkákon. A társulat elbocsátotta kötelékéből és a imprezárió felbontotta a vele kötött szerződést. Adél hamarosan kenyér és támasz nélkül maradt. Hiába szaladgált egykori jóakaróihoz mert most senkisémet akart szóba állni vele, mindenkinek terhére volt és a barát-
női, pályatársnői messze elkerülték. Ebben a kétségbeesett állapotban aztán Adél rettenetes dologra határozta el magát. Nem találta többé szépnek az életet és szabadulni igyekezett tőle. Félre vonult kis hónapos

szobájába és az asztalra helyezte a méreggel teli poharat. Szívét a keserűség töltötte el és szeme előtt forogni kezdett a világ. Most érezte meg ennek a semmirevalóságát és csalóka játékát. Már a poharat az ajkaihoz akarta emelni, mikor a nyitva hagyott ablakon csodálatos hang szűrődött be. A leány érdeklődéssel az ablakhoz huzodott és lenézett az udvarba, Az udvar közepén egy kis csoport szelid kinézésű férfi és nő társaság állott, kezükben nyitott könyv volt és abból énekelték:

„Hogyha áthatol a bánat
És elfog a csüggedés,
Szivedben mély üreg támad.
Kérlek Jézusodra nézz!

Ez a föld nem nyújthat enyhet
Csak a mennyben van az üdv,
S ezt az üdvöt hozta néked
Mégváltód, Üdvözítőd.

Adélszive egy pillanat alatt leverve volt. A szeretet és kegyelem érzete magával ragadta és a bűnös leány térdre ereszkedett.

De ekkor már kopogtak is az ajtón. Adél gyorsan talpra ugrott és sietett ajtót nyitni, a hol most a küszöbön egy jámbor néni kelet meg és egy papirszelvet nyomott a szomorú leány kezébe, majd mikor látta, hogy annak könnytől nedves a szeme, szeretettel tudakozódott állapota iránt és szeretetteljes segítséget ajánlott fel a részére. A leány görcsösen belekapaszkodott a jámbor látogatóba és sirva kérte, hogy beszéljen neki valamit az üdv és a boldogság elnyerése felől és biztosítsa őt a felől, hogy Isten hajlandó volna-e még neki is megbocsátani sok hűtlenségét.

Hogy, hajlandó-e? . . . kérdi ön kedves kisasszony tőlem — szólott a nő szeretettel, sőt én többet is tudok. Biztos meggyőződésemből állithatom, hogy már megis bocsátott önnek és minden bűnét, tévedését messze, a tengerbe vetette.

És az édes anyám? Tudna ön valami biztosat mondani édes anyám felől is?

A nő egy darabig gondolkodott és magában felfohászkozott aztán így felelt:

Erre nézve is megvigasztalhatom önt édes kisasszony. Mert Isten után az édes anyai szív az, mely a legőszintebben tud szeretni és gyermeke megmentésére mindenre kész. És ha ez az anya hozzá még hívő lélek is, — amint az ön élete történetéből sejteni kezdem, — akkor ennek az anyának a bocsánatáról is előre biztosíthatom kegyedet. Sőt arról is megvagyok győződve, hogy ez a jó anya egy pillanatig sem neheztelt önre és tárt karokkal várja gyermeke visszatérését.

Adélon e pillanatban csodálatos vál-

tozás ment végbe, mint egy villámlás járta át testét, lelkét az Istennel való kibékülésnek fluiduma. És a jámbor evangélikáló nő álmélkodva tapasztalta a leányon az Istennek kibeszélhetetlen erejét . . .

(Vége következik.)

Szerkesztői rovat.

Dr. Melle, gyülekezeteink felügyelője, a ki jelenleg valószínűleg még mindig úton van, a semleges Svájcba való elutazása előtt e sorok szerény írójához egy méreteiben hatalmas, ígéretekben gazdag levelet intézett és közölte azon örvehető hirt, hogy „ha eljön az Isten által adott óra“ végre meg fog indulni az evangélikáció magyar offenzívája, jelenleg azonban a lelki munició készlet halmozása folyik lankadatlan erővel és a stratégiai terven dolgozik a mi superintendensünk, hogy majdan a meginduló harc diadalmos kimenetelű legyen.

Anyi balsors, félreismerés után, mely már a magyar missziót érte Európában, jól esik hallani magyar fülünknek, hogy nem sokára a mi időnk is elérkezik és a nemes lelki küzdelembe a magyar fegyverek is beléavatkozhatnak. Bár adná a Mindenható, hogy sok bódogság és üdv fakadna e mozgalom nyomában.

Hogy a küzdelem mikor és hol fog megkezdődni erről bölcsen hallgat felügyelőnk és azt sem árulja el, hogy a frontátörést, a diadalmos előnyomulást mint képzele, de ez nem is a mi dolgunk. Elvégre a taktika a vezérek dolga. És mi nyugodtak lehetünk a felől, hogy a magyar missió jövője szeretetteljes, megértő, atyai kézben van letéve, a ki mindenkor tudni fogja, hogy ennek az országnak hol és mi fáj és mi tenné hatalmassá, boldoggá.

Mi pedig amikor örömmel értesülünk e nagy koncepcióju tervről, a magunk részéről egyebet nem tehetünk minthogy imádkozunk az igaz ügyért és a majdan meginduló magyar mozgalomhoz már most előlegezzük lelkesezésünket, fizikai és anyagi erőnket, könnyeinket.

Lehetne e témáról még többet is írni és tudom, hogy sokakat érdekelne, de érzem hogy a meghatottság nem enged tovább szaladni tollamat. De nem is szükséges erről a nekünk oly drága, oly édes tárgyról sokat írunk, annál többet kell azonban érte imádkoznunk. Imádni és dolgozni és ezt a kérdést most már a megvalósulásig felszínen kell tartani. Isten kegyelme legyen magyar hazánkkal. Cs.

Megtérni nem muszáj.

Egy evangélikáció alkalmával a prédikátor erős szavakkal ostromozta hallgatóit és az üdvfelől szinte követelő, dörgő hangon igyekezett meggyőzni a gyülekezet közönségét. Volt azonban a hallgatóság között egy fiatalember, kinek sehogysem imponált a lelkész erőteljes hangja és mód felett feldühösödött annak határozott kijelentéseinek és nem állhatta meg, hogy közbe ne kiáltson:

De lelkész úr nem gondolja, hogy ön téved abban, mikor a megtérést olyan határozott formában adja elő? Elvégre megtérni még sem muszáj! A lelkész az első pillanatban megzavarodva a furcsa közbeszólástól, hirtelen nem tudott mit válaszolni, de a másik pillanatban már kész volt a felelettel és úgy válaszolt még keményebb hanglajtsással:

Önök igaza van abban fiatal barátom, hogy megtérni nem muszáj, de jegyezze meg magának, hogy pokolba menni muszáj!

Gondolatok.

Ha nem akarom, hogy az alkohol hatalmába kerítsen, leghelyesebben teszem, ha az első félpöhárt se iszom ki.

Furcsa bölcselkedő az, ki csak azért iszik szeszes italt, mert az eltöltve nincs és ha el lenne tiltva akkor bizonyos, hogy csak azért is inna. —

Sokan arra hivatkoznak, hogy az Úr Jézus is ivott, ergo ők is ihatnak és e tekintetben teljesen igazuk van; de arra, hogy az Úr Jézus a pusztában 40 nap böjtölt és hogy a kereszten megszomjazott, már aligha gondolnak.

Az ital már sok lelki életnek ásta meg a sírját, de azt még nem lehetett hallani, hogy az abstinencia megártott volna valakinek.

Az abstinenciát nem szükséges hirdetni és nem kell az ajtó félfára külni, hogy mindenki lássa, elég ha megtartjuk. (Cs.)

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.
Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

Tíz példányt portmentesen küldünk
Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztény Könyvesház, Budapest
VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KOZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Julius hó 15.

14. szám.

A drága gyöngy. Mt 13, 44.

Kapernaumban, a Genezáret tava mellett, vásár volt. A nagy vásártéren zsidó kereskedők áruikat kirakták, a vásárlók pedig az áruk közt sétálván, a sok cifra tárgyakat nézegették és a portékára alkudoztak is, de aztán tovább mentek. Amint ez a vásárnál már szokás.

Egy kereskedő azonban, aki messze földről jött, kiváltképen a gyöngyök iránt érdeklődött és azokból a legbecsesebbeket igyekezett megvásárolni. Mindazokat a helyeket tehát, ahol gyöngyöket árultak, alaposan megvizsgálta. S ki írná le azon örömet, mikor hosszú keresés után egy drága, értékes gyöngyre talált! Az ára mit kért, érte magas. Sokkal többbe kerül mint amennyi pénz rendelkezésére áll. De miután a hosszú utat megtette és a keresett gyöngyöt megtalálta, erős akarattal minden akadályt legyőz, minden egyebet elad a mivel rendelkezik és megveszi az igaz gyöngyöt.

Jézus ezen történetet látta és vonatkozásba hozta az Isten országával. És nemde a világ is egy olyan nagy vásár, ahol annak kincsei kiterítve fekszenek és az emberek azokból tetszésük szerint vásárolhatnak?

Ismertem valakit, a kinek minden törekvése az volt, hogy sok pénzt szerezzen és meggazdagodjék. Neki a földi gazdagság volt a kívánatos gyöngy. De midőn végre elérte célját, akkor a legszerencsétlenebb és a világ legelégedetlenebb emberévé lett. Pénz és vagyon nem tesz boldoggá. Astor milliósos mondja: „Nem rendelkezem több pénz felett mint más ember. Az emberi élvezet nagyon is korlátolt. Lelkem nem lett kielégítve pénzem által.“ Azok a valóban szegény emberek, kik az aranyon kívül más felett nem rendelkeznek.

Egy fiatalember a dicsőséget áhitotta. Az emberek előtti dicsőség, melyhez a hatalomvágy is párosul, volt az ő keresett gyöngye. Ezen ideál után futott és hogy elérje, tanult, dolgozott, küzdött, fáradott éjjel és nappal. Végre elérte kívánt célját, feljutott a dicsőség legmagasabb fokára. Nevét százazrek emlegették, a tömeg ünnepelte, kollegái pedig irigységgel tekintettek

fel reá. De milyen volt szive bensejében? Az továbbra is hideg, üres és kielégítetlen maradt. Hiányzott belőle az Isten békéje. Csendes, magányos óráiban láthattuk volna, hogy a csalódás könnyei peregnek le arcán, és mielőtt meghalt, meghagyta, hogy sirkövére a következőt írják: „Mindig szerencséje volt, de sohasem volt szerencsés.“

A Szentírás beszél nekünk egy Saul nevű farizeusról, ez kereste az igaz gyöngyöt egy erkölcsös életben, szigorúan a törvény előírása szerint élve. Isten tetszését magának akarta kivívni — saját ereje által! Földi értelemben ez mindenesetre oly igyekezet volt, mely becsülést érdemelt, mert aki oda képes jutni, hogy Isten parancsait az élet minden körülményei között megtartja, uralkodni tud maga felett és Isten és emberek iránti köteleességét hiven teljesíti, az valóban tökéletes ember lehet. Ennek dacára gondoljuk, hogy Saul megtalálta a drága gyöngyöt? Mi, akik ismerjük a rómabeliekhez írott levele 7.-ik részét, mely az ő vallomását képezi és mintegy vészkiáltása az alámerülőnek, aki a tajaros hullámokkal küzd, mikor így kiált fel: „Őh én szegény ember, kicsoda szabadit meg engemet a halálnak testéből!“ Tehát az erkölcsi törekvés, az igazságosság, a tökéletesség utáni vágy sem nevezhető még az igazi drága gyöngynek.

Mi hát a drága gyöngy? — Hallom kérdeni minden oldalról.

Inkább úgy kérdezt kedves lélek, hogy kicsoda? Mert az igazi, drága, becses gyöngy nem más, mint az Úr Jézus Krisztus Ő maga, a mi Urunk és Üdvözítőnk, aki értünk meghalt a keresztfán, Akiben üdvünk és boldogságunk rejlik. Szent Ágoston a régi egyházatyja mondogta egykor: „Az emberi szív Istentől teremtett és nem nyughatik addig, míg Istenben meg nem nyugszik.“ És innen van, hogy végtére minden szív öntudatlanul is az Istennel való közösséget áhítja. Ezen közösségbe azonban nem hozhat bennünket semmi féle emberi intézmény, sem egyházi, sem gyülekezeti forma, egyes egyedül csak Jézus maga. A ki Őt megtalálta, őszinte, töredelmes és gyermeki hitben, az bűneinek bocsánatát nyeri és életet és boldogságot talál. Olyan ember az ilyen, aki Istent mindennek felett

szereti és felebarátját mint önmagát. Az ilyen ember szívében béke honol és gazdagabb egy milliárdosnál, mert Jézusa van és a legnagyobb dicsőség reményét bírja, annak a dicsőségnek, mely Isten gyermekeit oda át, az örökkévalóságban várja. És az ilyen a Krisztus által azon kegyelmet is élvezzi, hogy belőle az Úr nevének ezen a földön dicső letéteményese is lehet, nem ugyan saját erejéből kifolyólag és nem egyéni szent élete alapján, hanem csak Ő általa, Akinek kegyelme az erőtlenségben szokott hatalmasan megnyilvánulni. Az ilyen ember valóban megtalálta a drága gyöngyöt. Most már a legfontosabb kérdésem: Megtaláltad-e te is? Megtaláltad-e Őt? M.

Mindeneket megpróbáljatok ..

1 Thess 5, 21, „és a mi jó azt megtartsátok”

Ha Pál apostol ezen elve érvényesülne az életünkben sok kellemetlenségtől kímélhetnénk meg magunkat, mert a legtöbb balszerencse, sikertelenség és boldogtalanság onnan ered, hogy vakon, meggondolatlanul és előzetes megpróbálás nélkül fogunk valamely dologhoz. Innen áll elő aztán életünkben a csalódások egész láncolata és sokszor még egész fiatalon, már az élet tavaszán derékban ketté törnek bennünk minden remény.

Néha elég, hogy megcsillanjon szemünk előtt valamely értéktelen üvegdarab és már is drága gyöngynek képzeljük és fantáziánkkal hamar színes képeket alkotunk felőle. Vagy elégséges, hogy valamely új, fellegős, virágos szavakba burkolt eszme tűnjék fel előttünk és már is lelkesen, hévvel és fanatizmussal rohanunk utána. Csak midőn aztán kislül, hogy mindaz csak látszat, szemfényvesztés, büvös-bájosság és üres tartalom nélküli reklám, akkor ébredünk öntudatra, térünk eszméletre és pottyanunk alá a legmagasabb régiókból. Az ilyen csalódások okozzák aztán, hogy sok szív idő előtt kiég, sok tehetség kiaknázatlanul marad és sok erős kar tehetetlenül, ernyedten ereszkedik alá. Innen van a házasság életben, a családi körben és a társadalmi életben is annyi boldogtalanság. Nagy reménnyel, nagyratörő tervekkel indulunk mindennek neki, de aztán, annál reménytelenebbül, szárnyszegzettebben esünk vissza felé . . .

De még inkább tapasztalható ezen bizonytalanság a lelki életben, ahol még rettenetesebb csalódások érik a szívet és ahol a hit élet terén valóságos kaosz uralkodik. Annyi eszme és annyi áramlat mindenfelé,

hogy a könnyelmű, felületesen kereső lélek hamar eltévelyedik. A Szentírást is annyi alakban, annyi féleségben tárják elénk és annak egyes helyeit is annyira körülírják, ki-magyarazzák, hogy hamar megbillentik a lélek egyensúlyát és az akaratlanul mások befolyása alá kerül és mások gondolatát veszi át a nélkül, hogy ő maga annak igazságáról, erejéről meg lenne győződve. Itt is csak a külső szépség, kicsinyes dolgok után indul a lélek s csak midőn később annak az ellenkezőjét tapasztalja, érzi, hogy félrevezették, megcsalták. Ilyenkor áll be aztán a lelki életben stagnáció, visszaesés és közönyösség. Ekkor borítja el a szívet a hitetlenség, a kételkedés és bizalmatlanság vastag jégburokja. A vallási dolgokban csalódott lélek, nehezen jut ismét a hit birtokába.

Pál apostolnak nem volt oka a csalódásra és a vérpad deszkájánál állva sem tántorodott meg egy pillanatra sem, és az az erő, mely őt a damaszkusi úton lesújtotta, egész életére és a szuevedések közepette is elég volt arra, hogy hitét megtartsa, futását elvégezze és célját elérje. Miért? Mert az ő hite nem üres gondolat, feltevés és nem is történelmi vagy Írás alapon nyugodott és nem a próféták szavain épült fel, de nem is mások beszédjére hallgatott, hanem az isteni erőből megfogtatván, ő maga szerzett közvetlen meggyőződést mindenfelől és személyes tapasztalat árán jutott el azou kincs birtokába, mikor minden kétséget kizárólag így kiáltott fel: Kicsoda szakaszthatna el a Krisztus szerelmétől? „Nyomorgatás-e, keserűség-e, üldözés-e, éhség-e, mezítelenség-e, veszedelem-e, fegyver-e?”

Az apostol Pál valóban mindent megpróbált és mert jónak, szépnek, boldogítóknak találta a Krisztus evangéliumát, elfogadta és megtartotta. És ez az evangélium aztán diadalmassá alakította az életét, melyhez már nem férhetett többé a csalódás, kétség, hanem egy egész életet betöltött és annak bizonyossága besugározta „megáldoztatása” idejét is.

A mi hitünk sem bírhat szilárd alappal addig, míg a kétség ott settenkedik valamely formában lelkünkben és míg alaposan végére nem jártunk annak, hogy az amit hiszünk, az élet és valóság, erő és diadal. És az, akibe hiszünk, részünkre többé nem a ködökbe vesző történelmi személy, hanem életünknek és szívünknek irányítója, mozgatója, alakítója, felemelője és megszentelője. Valóban Megváltónk, Istenünk és Mindenünk! Cs.

Csak még egyszer . . .

(Eredeti kútforrás alapján szabadon feldolgozta: Cs.)

IV.

A leány e naptól fogva egész más társaságba került és együtt járt az evangé-
lizáló kis társasággal. A gyöngyörfi lelki
énekeket hamar megtanulta és a missziói
munkába, az embereknek hívogatásába is
beleszokott. Gyorsan kedvence lett a kis
gyülekezetnek és jól használható eszközknek
bizonyult az Isten országáért való munká-
lásában. Nála is érvényesült azon evangé-
liumi elv, hogy a kinek kevés bocsáttatik
meg, az kevésbé szeret, de a kinek sok bo-
csáttatik meg, az felettebb szeret.

Most már Adél is felettebb szeretett
és ez a szeretet nála nem volt többé szülői
hagyomány, hittani tanulmány vagy a hal-
lott dolgoknak a folyománya, hanem a saját
tapasztalata és egy benső lelki megrendü-
lés vezette reá. — Szívesen fogott most bár-
mily munkához, nem volt többé részére
semmi megvetni való. Ha pedig napi mun-
kája után kicsiny szobájába visszatért, ha
bibliáját kezébe véve elgondolkozott, ilyen-
kor arcát végig mosta a könnyzápóra és
már csak egyetlen vágy foglalkozta, minél
hamarabb helyreállítani azt, amit elhibázott,
elrontott és kapcsolatot találni azzal a szív-
vel, melyet Isten után a legfájdalmasabban
érintett könnyelmű viselkedésével.

A levelet már elküldte a kicsiny fa-
luba és most epedve várja, számlálja a na-
pokat a mikor onnan válasz érkezik. Hogy
szeretné ha sasszárnyan vagy még annál is
gyorsabban repülne a levél és onnan hirt
hozna részére annyi idő után.

Végre megérkezett a levél a messze
magyar honból, magyar bélyeggel ellátva.
De már a boríték címzése megdöbben-
tetten, az idegen írás, mely semmiképp sem hason-
lított édes anya kézírásához. Egész testé-
ben remegve szakította fel a borítékot,
amelyből most egy másik lezárt levél hul-
lott ki, mellette pedig egy néhány sor ide-
gen írás, mely szólott a következőképen:

Kedves Adél kisasszony!

Édes anyjához intézett levelére értesít-
tem, Szenczyné asszony még a husvét előtti
napokban elhalálozott s minden vagyona
mellett még egy bibliát és az ide csatolt
levelet hagyta önre azzal a kikötéssel, hogy
bármikor tér is vissza e faluba, azonnal
minden jogoknak birtokába lépjen.

Szíves értesítését elvárja:

Szöllőssy Kálmán,
községi jegyző.

Adél szemét előtötte a könny és a
lelki fájdalomtól szinte megtántorodott. De
azért gyorsan feltépte a neki most oly drága
levelet és úgy olvasta bűnbánattól megtört
szívvel az édes anyja utolsó üzenetét!

Én egyetlen Gyermekem!

Mikor e sorok kezeid közé jutnak a
te édes anyád megszűnt e siralom völgyet
zarándokolni. Még nem tudom gyermekem,
hogy mint fogsz értesülni elköltözésem felől,
lehet hogy még sok idő telik bele míg visz-
zatérsz akármeddig is tartson azonban vándor-
lásod, bármerre vegyed is szomorú utad,
Isten akaratában meggyugodva érzem, hogy
a megmentés számodra fentartva van és a
kegyelem folyton a küszöbödön áll. Csak a
kezedet kell kinyujtanod és a Megmentő
legott magához emel.

Sok álmatlan éjszakaim voltak és so-
kat tusakodtam éretted Adél! Végre meg-
nyugodott szívem és fájdalmam teljesen meg-
enyhült. Már akkor midőn Párisban nem
találtalak fel és éretted térdeimen ostromol-
tam Istenemet lecsendesedve és sorsommal
megbékülve tértem haza. És habár attól a
pillanattól fogva testileg rohamosan emész-
tett az anyai fájdalom és nem voltam képes
baloldalomon feküdni, mert szívlüktetésem
el-el akadt, lélekben és szeretetben nap-nap
után erősebbnek éreztem magam, de legerő-
sebb volt mégis előttem az a biztos tudat, hogy
te nem fogsz elveszni, hogy imán megmen-
tésedért meghallgatásra talált és hogy mi
még Isten országában találkozni fogunk.

Reád testálom minden földi vagyonom,
de különösképen reád marad családi bibli-
ánk, melyből még atyád is olvasgatott. Fo-
gadd el ez örökséget tőlem szeretettel és
adjad másoknak is tovább.

A mi pedig a multat illeti én egyet-
len gyermekem, ez ne okozzon gyöttrődést
neked. Ha Istennel rendezted ügyedet
velem nincs mit rendezned, irántam ne
legyen kétséged, mert én már akkor
megbocsátottam minden eltévelyedésedet,
mikor még csak indulóban voltál a lejtőn,
És habár szívem reszketett a pillanat után
mikor ismét a keblemre ölelhetlek, így is
megnyugodva távozom el e földről és az
örökkévalóság kapuja előtt állva, érzem és
hiszem, hogy szívedet által fogja járni az
isteni szeretetnek és kegyelemnek a nagy-
szeretése . . . Te is megfogsz győződni arról
amit én már akkor, elmenéskor, hirdettem,
éreztem és hittem . . .

Szeretettel vár reád a mennyben a
te hívő édes anyád

Adél most már azon volt, hogy men-
től hamarabb visszatérjen a szülőfaluba és

ott folytassa a munkát, ahol azt édes anyja elhagyta. De nem csupán földi kötelességeire gondolt onnan a távolból, de még inkább vágyodott szíve azután, hogy lelkileg is működhessek ott, a hol szülői annyi jó példával jártak elő. És midőn haza érkezett, legnagyobb csodálkozással hallotta, hogy távolléte alatt az ő falujokban is hívó gyülekezet alakult. Adél örömmel és lelkesen csatlakozott a kis sereghez és azok csodálattal tapasztalták, hogy az egykori gögös, kényes és könnyelmű kisasszonykától, Isten lelke milyen kedves, jóra való, alázatos és buzgó lelket nevelt, aki minden szabad idejét az evangéliumnak és az alalmazkodásnak szenteli. Nem rőtta fel neki senki a multat és nem érte soha szemrehányás. Sőt Adél himlőhelyes arcával, de annál őszintébb és törekvőbb lelki életével sokakat megnyert a megtérés útjára. A jegyző is, aki pedig hitetlen férfi hírében állott, a leány csodálatos megtérése folytán megingott makacosságában, eljárógatott a gyülekezetbe és nem sok idő után bizonyoságot is tett nyilvánosan a kegyelem felől.

Adél ezután nem sokára a jegyző felesége lett. Most már együtt és boldogan tették kötelességüket a gyülekezetben. És amint férjével boldogan az imaház felé haladt, a kissé himlőhelyes, de azért kedves arcú nő magában így kiáltott fel:

Csak még egyszer a mamának keblére borulhatnék, csak még egyszer olyan finoman csengő volna a hangom és olyan üde, tiszta, ábrándos az arcom! Mindezt a kincset Isten országa részére ajánlanám fel.

És ekkor mintha egy pillanatra gyenge árny borult volna a nő szelid arcára, mit a férfi is észrevett és szeretettel megkérdezte: Min töprengsz Adél?

Az pedig szabad utat engedve könnyei-nek, fájó szívvel emlékezett meg a multáról és újlag hangosan ismételte:

Csak még egyszer előlről kezdhethném, milyen másként osztanám be életem fiatal-ságát, virágzását . . .

De Adél tovább nem folytathatta panaszkodását, mert a férfi számára tette kezét és úgy mondta:

Psz Adél . . . egy szót sem többet! Az Istennek útjai kiszámíthatatlanok és az Ő kegyelme nincs az időhöz és a térhez kötve . . .

Vége.

Szerkesztői rovat.

Magyar testvéreinkhez fordul e sorok szerény írója és azzal a kéréssel hozakodik elő, hogy a magyar nyelvű testvérek közül-jék vele keresztényi életük élményeit, megtérésük történetét és mindazon épületes lelki mozzanatokat, melyek mások áldására és épülésére szolgálhatnak. Ne tartson vissza senkit e közreműködésben az, hogy nem tud helyesen írni vagy fogalmazni, mert e sorok aláírója készséggel vállalkozik minden beküldött élettörténetet, tanulságos leírást, csodálatos ima meghallgatást, átdolgozni és nyomtatásra alkalmassá tenni. És ezt annál inkább bátor vagyok a testvériségtől kérni, mert megvagyok arról győződve, hogy sok elrejtett kincs hever feltáratlanul és sok kegyelmi tény vár arra, hogy a napvilágra vigyék és sokaknak üdvre vezető eszközzül szolgáljon.

„A gyertyát nem azért gyújtják, hogy aztán a véka alátegyék“ — mondotta az Üdvözítő. Mi sem azért ismertük meg az igazságot, hogy azt elrejtjük, elhallgassuk, hanem hogy azt másokkal is közöljük és arról másokat is meggyőzni igyekezzünk. És szeretnénk kicsiny lapunkat a „Békeharangot“ olyanná tenni, hogy az életet és üdvöt sugározzon szerte szét. A fronton küzdő testvéreink és olvasóink értesítését is készséggel vesszük, figyelmünk reájok is kiterjed és az ő csodálatos tapasztalataik-ról is hallani szeretnénk valamit.

Az egész világ panaszszal, jajjal van tele, hazánkban is történelmi időköt élünk, — milyen kívánatos lenne, ha ebbe a borzasztó szenvedésekbe megtudnók mutatni ennek a sokat szenvedett országnak, hogy „az áldott Orvos közeleg, egyetlen üdvünk Jézus!“

Kérem tehát a testvéreket, hogy esetleges közleményeikkel mentől többször örvendeztessenek meg.

Testvéri üdvözléssel:

Csopják Gábor

Kispest. Báthory utca 64 szám.

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. ====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portomentesen küldünk ====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztván Könyvesház, Budapest

VI. Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Jakob János.

Kiadó: „Keresztván Könyvesház“ k. f. Szöv.